

INV. 2171

E . L A S Z O W S K I

GROF
IVAN
ZRINSKI
SIN SIGETSKOGA JUNAKA

Z a g r e b 1 9 3 4

Tisak Zaklade Tiskare Narodnih Novina u Zagrebu

POSEBNI OTISAK
IZ VJESNIKA KR. DRŽ. ARKIVA
SV. VI. 1934.

E. Laszowski:

IVAN ZRINSKI, SIN SIGETSKOGA JUNAKA.

Nikola Zrinski slavni junak sigetski oženio se je po prvi put sa Katarinom Frankopankom, kćerju Ferdinanda Frankopana i Marije Brankovićeve, a sestrom Stjepana Frankopana Ozaljskoga. S ovim je domrla loza Frankopana Ozaljskih.

Vjenčanje i svadba obavljena je na gradu Ozlju 17. juna 1543., a svjedokom bio je Juraj Frankopan Slunjski. Iz ovoga braka rodilo se je dosta djece. Evo ih:

1. *Ivan* * 13. IX. 1545., mrtav već 1559; 2. *Jelena* * 11. II. 1546., udata za I. Ivana Orszaga, II. za Stjepana Balassu; 3. *Katarina* * 30. IV. 1548., udata za I. Franju Thurza, II. Mirka Forgacsa; 4. *Juraj* * 13. IV. 1549., žene mu: I. Ana d' Arco, II. Sofija bar. Stubenberg; 5. *Dorica* * 22. VI. 1550., udata za Baltazara Bačana; 6. *Krsto* * 10. VIII. 1551., † 1573.; 7. *Uršula* * 22. VIII. 1552., udata za I. Ivana grofa Perenyi-a, II. Nikolu Baffy-a; 8. *Barbara* * 17. V. 1554., udata za Aleksiju Thurza; 9. *Margareta* * 10. VIII. 1555., udata za Nikolu Drugetha; 10. *Ana* * 11. III. 1557.; 11. *Vuk* * 2. X. 1558.; 12. *Nikola* * 9 II. 1559. † 1605. (ne-oženjen); 13. *Magdalena* * 8. I. 1561. udata: I. Stjepana Teleki-ja, II. Ivana Josipa Turna.

Katarina Zrinska nije dugo iza ovog posljednjeg poroda živjela, jer se iza 8. IX. 1561. spominje već mrtvom, te je pokopana u obiteljskoj grobnici u samostanu Sv. Jelene kod Čakovca. Tako osta Nikola Zrinski udovcem.

Za cijelo u Beču ili Požunu upozna Zrinski Evu od znamenitoga roda češkoga Roženberških, kćer Jobsta Roženberga a sestru Vilima i Petra Vuka Roženberga. Vilim Roženberški bio je vitez zlatnoga runa, vrhovni »Burggraf« kraljevine Češke. Kad mu je g. 1564. umrla druga supruga Sofija Brandenburška, uze za treću ženu Anu Mariju mark-grofinju Badensku. Nevidenim slavljem slavljen je taj pir god. 1571.

I Petar Vuk Roženberg, brat Vilimov bio je vrlo odličan velikaš češki. Roženberški imali su grb: u bijelom štitu crvenu ružu, nakit: crvenu ružu. Dokumentarno se taj rod može slijediti natrag do u XII. stoljeće.

Sva je prilika, da je Zrinski Evu Roženberšku, koja se rodila god. 1537. isprosio od njezine braće mjeseca oktobra 1563., jer vidimo, da

je Vilim Roženberški 27. oktobra u svom gradu Winterbergu pisanom ispravom ovlastio Joakina Novohradškoga (Neuhaus) i Fraumburškoga, te svoga brata Petra, da ga zastupaju u predmetu sklapanja braka Eve Roženberške sa Nikolom Zrinskim.¹⁾ Slijedeće godine 1564. počelo se ozbilno raditi o pripremama za svatove.

U tom poslu bilo je dosta živahno dopisivanje sa Zrinskim. Tako mu je Joakim Novohradski, kancelar češki, pisao iz Beča 28. aprila i 3. maja 1564., na koja mu pisma Zrinski odgovori 9. maja iz Sigeta, da ga baš ne veseli, što je vjenčanje odgođeno na 20. augusta. Veseli ga ali čuti, da ga ovdje (u Hrvatskoj) hoće posjetiti kancelarova supruga i zaručnica mu Eva, i ako ne bude neprijateljskih pogibelji od Turaka, nastojat će i sam doći prije do njega, jer da imade mnogo s njime razgovarati, žali bolest kralja, i boji se nemira, ako bi se kralju što dogodilo. Konačno žali, da piše latinski, a ne njemački, to stoga, jer nema momentano kod sebe njemačkog svog tajnika.²⁾

Kako je negdje prije mjeseca jula umrla Sofija žena Vilima Roženberškoga, nastala je mala neprilika zbog svatova, jer je familija Roženberških bila u koroti. Te nam prilike i neprilike lijepo tumači pismo vrhovnoga češkoga purgrafa, Jana ml. Popela z Lobkovic, datirano u Krumlavi 5. jula 1564. Pismo je pisano na češkom jeziku, a upravljeno Joakimu Hradeckom. On piše, da je iz njegova pisma razumio, da je svadba Eve sa Zrinskim odgođena, ali je to velikom žalošću Zrinski primio na znanje, uz želju, da se, svatovi opet ne odgode. Zbog toga se purgraf dogovorio sa Vilimom Roženberškim i Henrikom Švamberskim. Svadba da ne može biti u Krumlavi, jer bi im takove »triumfe« za zlo primili i po Češkoj, pa i na dvoru kneza izbornika Brandenburškoga. Za to zaključiše, da se vjenčanje obavi u Hradcu bez ikakove svečanosti. Najbolje bi bilo, piše purgraf, da Zrinski sobom dovede 3—4 prijatelja a 10—20 konja »bez svih francimorov« (gospođa), pod izlikom kao da je došao posjetiti i tješiti udovca Vilima Roženberškoga. Tu u Hradcu bi se kao iznenada sastali Zrinski, Vilim Roženberški, Vilim Svamberški (komornik moravski) i Petar Roženberški, pa i sam vrhovni purgraf. Dalje ga moli, da se sporazumi sa Zrinskim, kad bi ovaj mogao doći u Hradec. Predlaže, da bi to najprikladnije bilo u nedjelju pred Bartolovom (20. augusta), koji je rok bio već prije određen, ili pako nedjelju ili dvije kasnije. Svakako preporuča, da Zrinski dode u Hradec bar dan prije nego ostali češki gosti.³⁾ 25. jula 1564. piše opet Zrinski iz Čakovca Joakimu Novohradskom (Neuhaus), u kojem pismu

¹⁾ Barabás: Codex Zrinianus II. 430.

²⁾ Ibidem I. 630.

³⁾ Ibidem I. 638 i moj prilog u Vjesniku kr. zem. arkiva VIII. 200,

potvrđuje primitak njegova pisma. Za svoje muke i trud oko obrane Sigeta od Turaka, veli, žanje samo nezahvalnost i nemilost kraljevu, nadajući se opet najboljemu. Nije ni slutio, da je taj isti dan kralj Ferdinand I. svršio sa ovim svijetom. Dalje piše Zrinski, da hvali, što nije opet odgođeno njegovo vjenčanje s Evom, i da će 20. augusta stići u Hradec skupa sa svojim prijateljima, gospodom i gospojama, kojih popis je priložio. Šteta, da se ali taj popis nije sačuvao. Ako bi ih više ili manje došlo s njime, to će još obznaniti. U tom pismu nazivlje Zrinski Joakima svojim šurjakom.⁴⁾

Kako se čini Eva Roženberška, hotjela je sobom dovesti i svoga paža ili ličnog službenika nekog dječaka Ivana Seidlitz, pa evo zbog ovoga piše Vilimu Roženberškom 6. septembra 1664., da neki Vuk Vrzesović, nastoji, da Zrinski prime toga paža.⁵⁾

Nije nam poznato, za što je bilo opet odgođeno vjenčanje, koje je konačno obavljeno 10. septembra 1564. u gradskoj kapelici u Jindrihovu Hradcu. Vjerenici sklopiše i bračni ugovor, kojim je Zrinski svojoj budućoj ženi zapisao miraz i protumiraz u iznosu od 10.000 talira, dok je Eva u kućanstvo Zrinskoga donijela 4000 talira.⁶⁾ Zanimljivo je, što historičar Roženberških Waclav Brezan bilježi, da je Eva mužu za volju prešla na evangeličku vjeru. Po tom bi dakle Nikola Zrinski bio pristaša protestantizma, što gotovo ne vjerujemo.

Gdje je Zrinski otad boravio sa svojom ženom Evom ne znamo, nu po svoj prilici stanovaše Eva u Čakovcu, koji je svojim položajem bio po strani turskim provalama.

Slijedeće godine 1565. rodi se iz ovoga braka Zrinskomu sin Ivan. Točan se datum rođenja ne zna. God. 1566. preuze Zrinski ponovno kapetaniju u Sigetu. Polazeći u Siget napisu Zrinski na 23. aprila 1566. u Čakovcu oporuku, u kojoj glede žene svoje Eve i sina odredi slijedeće: Imanja to jest gradove i kaštele, koje je Zrinski sam stekao: Čakovac, Štrigovu, Čorgo, Monjorokerek, Veresvar, Čatar i Božjakovinu sa svim koristima i pripadnostima, te svu zlatninu, srebrninu, svilene stvari, dragulje, biserje, zlatne lance, ovratnike, nakit, zastore i sagove (goblene tapete), konjske nakite, sablje, srebrene mačeve, gotovi novac namijenio je na jednake djelove sinovima Krsti, Gjuri, Nikoli i Ivanu, ali uz uvjet, da nijedan ne smije svoj dio založiti ili otuđiti drugome već samo bratu svome. Dalje nastavlja: »Zatim mojoj premiloj sadašnjoj ženi rodenoj iz roda gospode Roženberških, namirem za mjesto sjedišta i uzdržavanje njezino i mojih kćeri, koje su nedorasle, grad moj Monjo-

⁴⁾ Ibidem Barabas I. 645.

⁵⁾ Barabas Cod. Zrin. I. 645.

⁶⁾ Ibidem 517.

rokerek i kaštele Veresvar i Čatar, zajedno sa svim njihovim koristima i pristojatištima, da to tako dugo posjeduje i drži, dok bude nosila moje ime i moj naslov i po drugi put se udala, tako da sve plodove i koristi toga grada i kaštela prima za uzdržavanje svoje i rečenih mojih kćeri. Sve pako moje kćeri, koje su nedorasle preporučam istoj mojoj ženi, da ih do vremena udaje odgaja, hrani i čuva, koje moja žena mora majčinom ljubavlju obuhvatiti, i s njima časno postupati, i prema položaju njihovom ih oblačiti, i sve potrebe njihove namiriti iz dohoda istoga grada i kaštela. Nalažemo pako najstrožije istim mojim kćerima, da svoju ženu kćerskom ljubavlju prosljeđuju, da joj iskazuju dužnu čast i poštovanje, i da ju ne smiju u rečenom gradu i kaštelima smetati i uznemirivati, niti se smiju nikako pačati u primanje plodova i koristi rečenoga grada i kaštela, kojoj su također sadašnji činovnici i budući dužni dužnom prisegom i obvezani iskazivati svu poslušnost i čast. Kad bi se pako moja žena po drugi put udala, u tom slučaju imadu odmah službenici rečeni grad i kaštele zajedno sa svim njihovim koristima i pripadnostima, izručiti na ruke mojih sinova, dok će ženi mojoj biti prije izplaćen dolje napisani miraz. Zatim namijenjujem mojoj premiloj ženi za miraz 10.000 ugar. forinti, u koje svote račun namijenjujem istoj mojoj ženi 3.000 zlatnih forinti, koje sam minulih godina posudio, uz nadu budućega povratka, plemenitomu i velemožnomu nekoć gospodinu Joakimu kancelaru kraljevine Češke, sestrićnom iste moje žene. Ostatak pako i dopunjak rečene svote 10.000 for. imadu dati i naplatiti moji sinovi istoj mojoj supruzi, kad se bi htjela po drugi put udati, nu tako, da žena moja tu svotu ne može otuđiti mojoj djeci, koja će biti od nje rodena; ne bude li pako djece, može istu svotu za sebe obratiti. Onda namjenjujem mojoj premiloj ženi sve one stvari, kakove god vrsti bile, koje sam joj ja dao.«

Tutorima djece imenovao je Nikolu Olaha, nadbiskupa ostrogonskoga, Gjuru Draškovića, biskupa zagrebačkoga, Franju Bačana, Ladislava i Stjepana Banfija, Krstu Orsaga, Franju Turza, Luku Zekela, Ladislava Kerečena, Mihajla Mereja, vicepalatina i Ivana Alapića, kapetana.⁷⁾

Sudbina Zrinskoga nam je poznata. Braneći Siget pogibe junački 9. septembra 1566. Glavu mu posla Mehmed Sokolović bratu svom, budimskom paši Mustafi Sokoloviću, koji ju opet posla grofu Salmu. Sin Nikolin Gjuro Zrinski preveze glavu u Čakovac, gdje je pohranjena u obiteljskoj grobnici do prve njegove žene Katarine. Pogrebu je prisustvovala i udovica Zrinskoga Eva.⁸⁾

⁷⁾ Ibidem II. 481.

⁸⁾ Ibidem 499.

Neka nam je tu dozvoljeno spomenuti, da sadržaj Körnerove drame: Niklas Zriny, po kojoj je Badalić sastavio libreto za poznatu hrvatsku operu Zajčevu: »Nikola Šubić Zrinski«, s pogledom na Evu Zrinsku u Sigetu, ne odgovara historičkoj činjenici. Ujedno spominjemo, da je i česka vojska pod Vilimom Roženberškim došla u Ugarsku, da se ogleda s Turcima, ali pad Sigeta prisili ju na povratak.

Udova Eva Zrinska povukla se je s malim Ivanom u Monjorokerek (Eberau). Čini se, tu je ona gotovo sve okupirala za sebe i nije plaćala ni gradske službenike. Uslijed toga došlo je do ozbiljnoga spora između nje i pastorka njezinoga Gjuro Zrinskoga, kojemu bijaše na srcu čuvanje grada i posjeda.

Zbog toga je Gjuro Zrinski 26. maja 1567. pred povjerenstvom, koje je izaslao potpalatin Mihalj de Mere, uložio svečani prosvjed protiv načina gospodarenja Evina. Što više Eva je Zrinska 11. jula 1567. u Monjorokereku pred protonotarom kr. personala, Emerikom Pethevom de Hethes učinila neku tajnu fašiju, na kojoj je i malodobna Uršula Zrinska, kći Nikolina stavila svoj »fateor«. Svakako je ta fašija bila na štetu djece Zrinskoga, jer je protiv te fašije uložio protest pred kaptolom u Željeznom (Castrum ferreum) Ivan Koci, kaštelan Jurja Zrinskoga u Monjorokereku. To trvenje između Eve Zrinske i Gjuro Zrinskoga potrajalo je dalje, dok nije konačno uređeno i smireno posredovanjem, Luke Zekela, vrhovnog kapetana u Hrvatskoj, te Ladislava i Stjepana Banffyja, kojemu je uspјelo nagoditi pruće se stranke. Nagoda sadržala je slijedeće: Pošto je Nikola Zrinski svojoj ženi Evi oporučno namijenio miraz od 10.000 ugar. forinti, od kojih je još za života uplatio sestričnom Evinom Joakimu Novohradskom i Framburškom, vrhovnom kancelaru kraljevine Češke, a još i bračnim ugovorom joj zapisao miraz i protumiraz od 10.000 talira, dalje, pošto se ne zna dali su onih 4.000 talira miraza Evina primljeni u kućanstvo Zrinskoga, zato preostaje samo 11.500 ugar. forinti, koje ima Gjuro Zrinski isplatiti Evi. Tako je evo utanačeno, da Gjuro Zrinski ovih 11.500 ugar. forinti i još 1.500 ugar. forinti u ime uzdržavanja (victus et amictus) udove Eve i sina joj Ivana Zrinskoga, ima isplatiti Evi 1. januara 1568., i to u Beču, u dobrom novcu, na ruke Eve ili Joakima Novohradskoga, računajući talir po jednu ugarsku forintu. Dakako, da se time sve obveze dokidaju, u koliko su postajali kakovi zapisi miraza i zadužnice. Sve se to (zapisi i zadužnice) ima Gjuri Zrinskomu uručiti.

Nadalje dozvolio je Gjuro Zrinski, da Eva može svoga sina Ivana sobom povesti u Česku, i da ga do 10. godine odgaja, onda će ga preuzeti Gjuro Zrinski na daljnji odgoj i skrb. Eva opet Zrinska izručuje

Gjuri Zrinskomu gradove Monjorokerek i kaštele Verešvar i Čatar sa svim приходима i pripadnostima, dok će Gjuro Zrinski platiti neplaćene službenike ovih imanja. Gjuro Zrinski još će dati svoje kmetove, koji će prtljagu Evinu voziti do Beča. Nu prije nego će Eva krenuti iz Monjorekerek, ima brat njezin Vilim svu onu zlatninu, koju se je obvezao u ime Evino vratiti, izručiti Gjuri Zrinskomu i njegovoj braći.

Taj sporazum predložiše kralju Maksimiljanu dr. Lovro Lehman, zastupnik Eve Zrinske, Vilim Rosenberški i knez Gjuro Zrinski. Kralj to potvrdi i odobri u Požunu 20. jula 1567.⁹⁾

Gjuro Zrinski, da uzmogne zadovoljiti svojoj obvezi založi pred dvorskim sucem Krstom Orsagom 27. septembra 1567. u ime svoje i svoje braće Nikole, Krsta i Ivana grad i imanje Veresvar sa svim namještajem i oružjem, trg Verešvar i posjede Oborsdorf, Lihistorf, Zenthmarton, Vasek, Vizekolahy, Romplet, Rokotlyasolahy, Felsösarosek, Alsosarosek, Miške i Vrhovac svojoj rodaci (socra) Margareti Zechy, udovi grofa Pira Archo za 8.000 for.¹⁰⁾

Tako je Eva Zrinska sa svojim sinom Ivanom ostavila Hrvatsku i Ugarsku i preselila se u Češku. Moguće je neko vrijeme boravila i u Beču. U Českoj živila je s djetetom ponajviše u Krumlavi i Roženbregu. Čini se, da je kontakt sa Zrinskima u Hrvatskoj bio potpunoma prekinut, što više, sva je prilika, da se Gjuro Zrinski nije više ni brinuo za svoga polubrata Ivana, te ga nije ni nakon navršen 10. godine primio pod svoju skrb, kako je to ugovoreno bilo. Mati i tetci Roženberški ga valjda ne dadoše, nit pitaše za braću njegovu. Za cijelo je Ivan dobio dobar odgoj, dakako u njemačkom duhu, i tako bude sasvijem otuđen svojoj očevoj domovini, Hrvatskoj. Još 20. septembra 1578. boravila je Eva Zrinska u Krumlavi (Ich Eva geborene vom Rosenberg, Grävin von Serin Vittfrau), gdje je izdala Adamu Novohradskom i Fromberškom potvrdu na 500 talira, koje joj je vratio.¹¹⁾

Iste se godine, posredovanjem nadvojvodkinje Eleonore, rodene vojvotkinje od Mantove i Montferata uda udova Eva Zrinska za markeza Pavla Gafalda. Vjenčanje i svatovi su slavljani 16. septembra 1577. u Krumlavi velikim sjajem, što je priredio Evin brat Vilim. Za nju se otimahu također mnogi drugi velikaši iz Češke i Pojske, nu sve je odbila. Ovomu je donijela miraz u vrijednosti od 30.000 kopa (schok) mišanjskih, tj. 600.000 groša. S mužem je živjela raskošno i potrošila s njime sve što je imala. Spomenuti Brezan, kronista Roženberških

⁹⁾ Ibidem II. 516.

¹⁰⁾ Ibidem 520. Margareta Zechi bila mati njegove snahe.

¹¹⁾ Vjesnik kr. zem. arkiva (moj članak) VIII. 202.

spominje, da se gotovo osiromašena vratila s mužem u Česku, gdje je živjela kod svoga brata u Krumlavi, te je htjela tamo kupiti neko imanje, premda nije imala ni groša. To sve je dodijalo njenom bratu, starješini roda Roženberških, i ona se opet s mužem vratila u »vlašku šalatu« u Italiju.¹²⁾ Umrla je u Mantovi god. 1591. Portret njezin čuva se u Českoj u Rudnicama, gradu kneza Lobkovica.

Ivana Zrinskoga odgajaše njegovi tetci Vilim i Petar Vuk Roženberški. Vilim umre g. 1593., a brat mu Petar Vuk nasljedi i njegova roženberška imanja. Ivan je živio u gradu Roženbergu i prisustvovao je kod sprovoda svoja ujaka Vilima. Taj grad mu valjda je bio po tecima prepušten na uživanje. On se oženi sa Marijom Magdalenom, kćerkom Vuka Novohradskoga iz Kolovrata.

God. 1610. 4. januara sklopi Petar Vuk Roženberški nasljedni ugovor sa svojim rođakom Ivanom Jurjem Švamberskim, po kojem su Ivanu Zrinskom pripala imanja Roženberg i Libejice, kao i samostan u Višem Brodu. U slučaju bude li Ivan umro bez djece, pripast će rečena imanja na Švamberge a Viši Brod kralju. Ako bi Zrinski ostavio žensku djecu, imadu Švambergi ovoj dati pristojnu opremu, dok ženi odredi 10.000 mišanskih kopa. I dugovi se Zrinskoga do 40.000 kopa imadu isplatiti. Isto potvrdi Roženberški i svojom oporukom 23. aprila iste godine, čime dobiva Zrinski imetak u vrijednosti od 1,070.000 kopa (schok).¹³⁾

God. 1611. pod konac mjeseca februara, zaprijeti Zrinskomu pogibelj od pasovskih vojnika, u toj neprilici obraća se Zrinski 5. marta na

Autograf grofa Ivana Zrinskoga.

svog tetka Petra Vuka Roženberškoga, moleći ga za savjet što da čini.¹⁴⁾ Poslije smrti Vuka Roženberškoga posta Zrinski pravi gospodar na Roženbergu i Libejicama. Kao takav pokaže se velikim dobrotvorom

¹²⁾ Česka Wčela 1846. č. 12.

¹³⁾ Ibidem VIII. 203. — Siebmacher: der Adel von Böhmen. 162.

¹⁴⁾ Ibidem VIII. 203.

cistercitskoga samostana u Višem Brodu (Hohenfurt) na gornjoaustrijskoj granici. Mnogo je dopisivao sa opatom toga samostana (1610. do 1642.) O. Pavlom Farenschonom, pak se još i danas u tom samostanu čuva pet takovih pisama Zrinskoga. Zrinski se redovno potpisuje njemački i to: »Hans Graff von Serin auf Tschakathurn, Rosenberg, Lybwgwitz und Eberau« ili »Hans Graff von Serin auf Rosenberg und Libwitz«.

Zrinski ne preživi dugo svoga tetka, jer umre bez djece 24. februara 1612., a pokopan je u samostanu u Višem Brodu, gdje mu 1613. Juraj Ivan Švamberški podigne grobni mramorni spomenik, koji prikazuje

Grobni spomenik grofa Ivana Zrinskoga

Zrinskoga u oklopu, s kovrčastom kosom, brčićima i francuskom brađom sa na truhu prekrštenim rukama. Naokolo je napis »III. ac. Gen. d. d. Joh. comes a Zrinio in Chiakatur et Eberau dom. in Ros. S. C. M. A. Cons. ob. 24. Februarii a. d. 1612.« (Presvjetli i plemeniti gospodin Ivan grof Zrinski od Čakovca i Monjorokereka, gospodin na Roženberku, posvećenog carskog veličanstva savjetnik, umro 24. februara godine gospodnje 1612.) Spomenik sam je na tlu i nadkrit drvenom pločom.

Grob se taj vidjeva u samostanskoj crkvi pod oltarom sv. Benedikta, koji također obnovi Ivan Gjuro Švamberški. Na tom je oltaru napis: *Anno a nato Christi MDCXIII. mense Novembro. In honorem et immortale nominis monumentum illustris et generosi domini Joannis comitis de Serin, domini in Schakatur, Eberau et Rosenberg. S. S. Imp. Maj. Rudolphi II. quondam a consiliis et cyathis, nec non monasterii huius Altovadensis benefactoris, renovatum est hoc altare, sacellum et una cum sepulcro e marmore extracto positum sumptibus illustris et generosi D. D. Joannis Georgii de Schwamberg in Klingenburg Worlik et Rosnsperg. S. C. M. consiliarii etc.* (Godine od rođenja Kristova 1613., mjeseca novembra. Na čast i neumrlu spomen imena presvjetloga

i plemenitoga gospodina Ivana grofa Zrinskoga, gospodina na Čakovcu, Monjorokereku i Roženberku, njegovog. kralj. carskog veličanstva Rudolfa II. nekoć savjetnika i peharnika, te ovoga samostana višebrodskoga dobrotvora, obnovljen je ovaj oltar, svetište i postavljen je ujedno spomenik načinjen od mramora. Troškom presvjetloga i plemenitoga g. g. Ivana Gjura Švamberskoga na Klingenburgu, Vorliku i Rosenbergu, posvećenog carskog veličanstva savjetnika itd.)

Mrtvačka knjiga samostanska ima o njemu bilješku: »Protector huius cenobii et fautor optimus, catholicus devotissimus maxime in ex-

Spomen grb grofa Ivana Zrinskoga

tremis cum vitam finire vellet.« (Zaštitnik ovoga samostana i najbolji dobrotvor, najponizniji katolik, napose pod smrt, kad je hotio svršiti život).

Još se u istom samostanu čuva t. zv. spomen grb Zrinskoga vezen svilom, u kojem se vidi grb Zrinski (potpuni) i god. 1612. Okolo napis: »*Illustris et generosus : D : D Ioannes comes A. Serin. In Tschakatvrn. et Eberav. D : A. Rosenberg et Lybowiz. Obiit 24. Febr.*« (Presvjetli i najplemenitiji g. g. Ivan grof Zrinski na Čakovcu i Monjorokereku, gospodin na Roženberku i Libejicama umro 24. februara.)

Podatke iz samostana u Višem Brodu, saopćio mi je preč. o. Gerard Nydl, podprior i knjižničar istoga samostana, na čemu mu i ovdje hvalim.

